

Ritu dupl. maj. s. Rochi, qui colitur ut patronus minus princip. n. 4355 ad 8 die 23. Mart. 1771.

Matriti.

Nomine populi et oppidi Matriti supplicavit D. Didacus de Zuniga extendi Officium et Missam jam concessam pro die festo s. Rochi Ecclesiis in ejus honorem dicatis etiam ad eremitoria pariter ipsius nomine erecta. Et Sac. Cong. censuit concedendum die 26. Nov. 1629 facto verbo cum Sanctissimo. Et Sanctissimus annuit declarando decretum jam emanatum intelligi debere, ut possit fieri festum cum Officio et Missa de communi confessorum non pontificum in Ecclesiis dumtaxat et eremitoriis habentibus requisita Ecclesiarum in honorem s. Rochi dicatis, juxta rubricas breviarii romani, non autem quod ultra Ecclesias et eremitoria, ut supra, idem fieri liceat per loca et civitates, ubi adsunt Ecclesiae vel eremitoria, et ita servari mandavit.

Die 26. Nov. 1629.

(Anal. J. P. 1863 p. 216.)

Congregationis Fuliensium.

Procurator generalis Congregationis Fulien. supplicat responderi, an decretum Sanctissimi prohibitivum de non celebrando festo s. Rochi nisi in Ecclesiis ejus nomini dicatis habeat locum etiam in locis ultra montes, in quibus vigeat et etiam hodie viget contraria consuetudo? Et Sac. Congr. mandavit inspicere decretum et secundum illius formam mandavit responderi.

Die 27. Nov. 1638.

(Anal. J. P. 1863 p. 269 n. 1236.)

Massilien.

Monachi monasterii s. Victoris prope et extra muros civitatis Massiliae S. R. C.

supplicarunt, ut ad augendum fidelium ac praecipue nautarum devotionem ac pietatem, quam in divum Rochum prosequuntur, festum ejusdem s. Rochi cum Officio et Missa solemniter ibi recolare possint. Et S. eadem Congregatio responderi mandavit: obstare decreta.

Die 9. Aprilis 1661.

(Ibid. p. 371 n. 1708.)

Pius PP. VI.

Quum, sicut venerabilis frater Episcopus Oriolensis nuper exponi Nobis fecit, vehementer ipse cupiat, pro sua in s. Rochum pietate ejus cultum apud se propagare, Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut sibi in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur.

Nos igitur ipsum exponentem specialibus gratiis et favoribus prosequi volentes, supplicationibus ejus nomine Nobis humiliter porrectis inclinati, ut ab universo clero saeculari civitatis et dioecesis *Oriolensis* necnon a religiosis et monialibus, utentibus calendario dioecetano, quotannis recitari Ritu *duplici min.* die 16. Aug. in honorem praedicti S. Officium cum Missa de communi confessoris non pontificis cum orationibus et lectionibus secundi nocturni propriis jam a fel. rec. Benedicto PP. XIV. praedecessore Nostro adprobatis, pro Ecclesiis archiconfraternitatum Urbis et civitatis Tusculanae, Deo in honorem ejusdem s. Rochi dicatis, libere ac licite possit ac valeat, fixe tamen adsignato in posterum primo die non impedito pro Officio s. Hyacinthi, auctoritate apos'olica tenore praesentium concedimus et indulgemus.

Datum Romae die 30. Aug. 1796.

(Bull. r. Continuatio t. X. p. 36.).

ROGATIONES.

1) Comemoraciones.

Vd.: *Litan. maj. etc.* (Missa, Orat.)

Ad dubium I.: Sub die 23. Maii 1854 S. R. C. decrevit faciendam esse commemorationem festi occurrentis in Missa rogationum in Ecclesia, ubi non solet quotidie Missa decantari. Quae-ritur ergo: utrum in omnibus Ecclesiis, ubi non cantatur alia Missa de festo occurrente aut de vigilia Ascensionis, debeat fieri commemoratio festi occurrentis aut ejusdem vigiliae in Missa rogationum et hoc etiam, si in eadem Ecclesia aliae Missae legantur de festo occurrente vel de vigilia?

II.: Utrum pro eodem casu in Ecclesia Cathedrali, ubi ex jure alia Missa sive de festo sive de vigilia cantari debet, sed de facto non cantatur, commemoraciones occurrentes faciendae sint in Missa rogationum?

III.: An pro iisdem diebus haec rubrica: In Missis privatis, si dicantur de Sancto, fit commemoratio rogationum, applicari debeat etiam, si in eadem Ecclesia et ab eodem clero cantetur Missa rogationum? vel Missa cantata de rogationibus sit motivum sufficiens omittendi commemorationem earumdem rogationum in Missis lectis de festo vel de vigilia?

IV.: Utrum iisdem diebus in Missis privatis de festo fieri debeat commemoratio rogationum, etiamsi Missa de rogationibus cantata vel cantanda sit in eadem quidem Ecclesia, sed ab alio clero, qui huc accedit stationem facturus et Missam celebraturus?

S. C. resp. *ad I.*: Negative et servandam peculiarem Missalis rubricam, nam in adducto decreto agitur de Ecclesiis, in quibus Missa de festo occurrente vel de vigilia omnino desideratur;

ad II.: Provisum in primo;

ad III.: Affirmative ad primam partem, negative ad secundam;

ad IV.: Affirmative.

Die 12. Aug. 1854.

(Anal. J. P. 1857 p. 2188.)

2) Oblig. et tempus recitandi Litanias SS. in rogationibus.

In triduo rogationum post laudes recitandae sunt de praeepto, etiam extra chorum, Litaniae Sanctorum, quae non duplicantur, cum suis precibus. *Comm. unis.* Sunt enim pars Officii. Et quidem recitandae sunt proprio respective mane, nec possunt recitari Vespere pridie statim post matutinum et laudes Officii diei etiam pridie recitatas, ut colligitur a simili de Officio Defunctorum die commemorationis omnium fidelium Defunctorum, quod recitandum est de praeepto etiam extra chorum mane illius secundae diei Novembris, nec potest anticipari in Vesperis, ex decreto S. C. R. 1. Sept. 1607 (Nota tamen, decretum hoc revocatum fuisse ab ead. S. C. R. alio decreto in una Ratisbonen. 4. Sept. 1745*). Quare nunc licet privatim recitare Officium Defunctorum die antecedenti commemorationem omn. fidel. Defunctorum; atque hinc ruit fundamentum a simili hic allatum.). Et sic docent *Tamburin.* in Decalog. lib. 2. capit: 5. §. 5. n. 7., *Stoz* lib. 1. part. 3. n. 417., *Merati* tom. 2. sect. 6. cap. 16. n. 5. cum pluribus ibi adductis et aliis; unde caute legendi sunt doctores contrarium sentientes, ignorantes fortasse praedictum decretum Sac. Congr.; tum quia ipsae Litaniae sunt loco assistentiae ad processionem, quae assistentia

*] Vd.: *Commem. Om. fid. def.* (Off. t. 1. p. 330.)

non potest anticipari, sed ipso proprio respective die rogationum observari debet.

3) Oblig. paroch. interessendi.

Ad dubium: An Collegium parochorum Faventiae teneatur interesse processioni, quae fit in festo s. Marci cum Capitulo et toto Clero?

S. C. C. resp.: Affirmative et ampl. Die 7. Junii 1760 ad XI.

Vd.: *Processio publ. etc.* (oblig. interess.); *s. Marcus*; *Litaniae majores*; *Vigil. Ascens. D.*; *de commemoratione feriarum rogationum*, vd.: *Feriae maj.* (commemor. decr. n. 4175.)

S. ROMUALDUS.

Clemens PP. VIII.

Nos s. Romualdi Abb. nomen et diem festum in Calendario rom. die 7. Febr., quo die ejus translatio facta est, adscribendum ejusque Officium a quibuscunque personis Eccles. saec. et reg. ubique terrarum existentibus sub Ritu dupl. de comm. c. non p., ubi proprium deest, praeter II. 2. n., quae propriae assignantur a S. R. C. approbatae, celebrandum esse tenore praesentium perpetuo decernimus et statuimus.

Quibuscunque non obstantibus.

Datum Romae 9. Julii 1595.

(Bull. rom. t. III. p. 51.)

Congr. Camaldulensium Pedemontis.

Concessa a S. R. C. sub diebus 29. Aug. 1674 et 22. Jan. 1678 pro tota Congregatione monachorum Camaldulensium facultate qualibet fer. 3. non impedita, exceptis Quadragesimae, Adventus et vigiliarum temporibus, recitandi Officium et respective celebrandi Missam s. Romualdi: Monachi Congregationis praedictae Pedemontis

humiliter eidem S. R. C. supplicaverunt declarari: An valeat recitari Officium s. Romualdi praedicti in dicta tertia feria, licet non impedita, in eadem occurrentibus aliis Officiis duplicibus et semiduplicibus translatis?

Et S. eadem R. C. respondit: „Affirmative.“

n. 3557 die 8. Maii 1700.

In tota Congr. Camaldul. celebrentur duae festivitates S. P. Romualdi, nempe translationis sui Corp. 7. Febr. et Dormitionis in Domino 19. Junii; dubitatur: an sub praecepto teneantur PP. colere utrumque festum, atque si ad unum tantum extendatur haec obligatio, quale illud debeat esse, Translationis aut Dormitionis, qualeve celebrandum cum octava?

S. C. resp.: Festum s. Romualdi esse in die Dormitionis in Domino et hoc tantum celebrandum esse cum octava. n. 4136 ad 6 die 19. Jan. 1743.

RORATE.

Vd.: *Missae vot. de B. V. M. in Adventu*; *Expos. SSmi in Rorate.*

ROSA AUREA.

1) Benedictionis antiquitas et sensus mysticus.

Benedictus PP. XIV.

Quarta vertentis Quadragesimae Dominica, quae nuper praecessit, quaque festivus Introitus: *Laetare Hierusalem* ab Ecclesia Sancta cantatur, Nos ex Praedecessorum nostrorum more et instituto solemnem rosae aureae benedictionem in aula paramentorum nuncupata confecimus; quam quidem sacram ritus celebritatem in Ecclesia sancte Crucis in Hierusalem peragere Summis olim Pontificibus in more positum fuisse, ab Abbate Befuzio in

ejusdem *Basilicae historia cap. 20.* demonstratur: sed quum hujusmodi Caeremoniae in eadem Ecclesia habendae consuetudo per illud temporis spatium, quo Romani Pontifices Avenione Sedem habuerunt, intermissa fuisset, ex eo factum esse idem auctor subjungit, ut, postquam Romam remigrarunt, eum Pontifices morem retinuerint, ut eandem benedictionem in aula paramentorum conficerent, non secus ac olim, quum Avenione essent, facere eisdem solemne fuerat.

Et Nos igitur sacram hanc Caeremoniam in memorata paramentorum aula peregrimus; consuetae nimirum preces a Nobis recitatae fuerunt, tum rosa aurea balsamo inuncta, contrito odorifero musco perfusa, thure adolita et aqua benedicta a Nobis aspersa fuit; quae omnia in libro Rituum ecclesiasticorum sive sacrarum Caeremoniarum Ecclesiae Romanae praescribuntur, cujus libri auctor Christophorus Marcellus Corcyrensis Archiepiscopus vulgo reputatur. Hoc solum discrimen in ea, quae a Nobis peracta est, Caeremonia intercessit, quod, cum in memorato libro habeatur, Pontificem a paramentorum aula ad capellam procedentem sinistra manu rosam gestare, altera vero populo benedicere: *Manu sinistra rosam gestans et dextera benedicens progreditur ad capellam*: Nos ab aula quidem in capellam processimus, sacris Missae solemnibus interfuimus et, ut super altari rosa collocaretur, effecimus; at vero dum iter ad capellam habuimus, minime illud servavimus, ut rosam sinistra manu gestarem, dextera vero benediceremus, sed eandem rosam uni ex Clericis camerae apostolicae, qui praebant, gestandam commisimus, quoniam, cum ab aliquo tempore mos invaluerit, ut rosa aurea post benedictionem super nobili ac magnifici basi constituatur, neminem, viribus

quantumvis firmis, reperire est, qui sinistra manu valeat eandem gestare ac dextera benedicere, cum ad ipsam sustinendam ambarum manuum auxilio opus sit.

In eodem praeterea Caeremoniarum Ecclesiae Romanae libro, qui supra citatus est, subjungitur, rosam auream interdum a Pontifice praesenti cuiquam principi viro dono dari, interdum autem ad absentem transmitti. Cum noster Pontifex Alexander V. anno 1410 Bononia transiret, ubi diem etiam supremum obiit, rosae aureae benedictionem in Ecclesia s. Petronii peregit eamque Marchioni Nicolao Estensi, qui praesens ibidem aderat, dono dedit quem admodum Sigonius in *suo de Episcopis Bononiensibus libro*, Masinus in *Bononia perlustrata*, Alidosius in eo, quem conscripsit, libro *de Summis Pontificibus, Cardinalibus, Archiepiscopis et Episcopis Bononiensibus* et Celsus Faleoni in *monumentis historicis Ecclesiae Bononiensis*, testantur.

Quo tempore Nos a felicis recordationis praedecessore nostro Clemente Papa XI. in advocatorum Sacri Consistorii Collegium adscripti fuimus, Carolus Chartarius, cujus nomen inter eruditos viros satis notum est, Collegii ejusdem Decanus erat. Inter varia autem, quae supersunt opera ab eodem Carolo conscripta, opus extat, quod *de rosa aurea* inscriptum est: in quo Caeremoniae hujus originem investigavit, iis tamen monumentis innixus, quorum id temporis notitia habebatur. Illud autem eo in opere praecipuum est, quod rite et exacte confectus catalogus ibidem habetur summorum principum, regum, reginarum atque illustrium tum virorum tum foeminarum ac postremo etiam Ecclesiarum, ad quas a SS. Pontificibus rosae aureae munus transmissum est. Inter alias vero Ecclesias, quibus praedictum donum impertitum esse memo-

non potest anticipari, sed ipso proprio respective die rogationum observari debet.

3) Oblig. paroch. interessendi.

Ad dubium: An Collegium parochorum Faventiae teneatur interesse processioni, quae fit in festo s. Marci cum Capitulo et toto Clero?

S. C. C. resp.: Affirmative et ampl. Die 7. Junii 1760 ad XI.

Vd.: *Processio publ. etc.* (oblig. interess.); *s. Marcus*; *Litaniae majores*; *Vigil. Ascens. D.*; *de commemoratione feriarum rogationum*, vd.: *Feriae maj.* (commemor. decr. n. 4175.)

S. ROMUALDUS.

Clemens PP. VIII.

Nos s. Romualdi Abb. nomen et diem festum in Calendario rom. die 7. Febr., quo die ejus translatio facta est, adscribendum ejusque Officium a quibuscunque personis Eccles. saec. et reg. ubique terrarum existentibus sub Ritu dupl. de comm. c. non p., ubi proprium deest, praeter II. 2. n., quae propriae assignantur a S. R. C. approbatae, celebrandum esse tenore praesentium perpetuo decernimus et statuimus.

Quibuscunque non obstantibus.

Datum Romae 9. Julii 1595.

(Bull. rom. t. III. p. 51.)

Congr. Camaldulensium Pedemontis.

Concessa a S. R. C. sub diebus 29. Aug. 1674 et 22. Jan. 1678 pro tota Congregatione monachorum Camaldulensium facultate qualibet fer. 3. non impedita, exceptis Quadragesimae, Adventus et vigiliarum temporibus, recitandi Officium et respective celebrandi Missam s. Romualdi: Monachi Congregationis praedictae Pedemontis

humiliter eidem S. R. C. supplicaverunt declarari: An valeat recitari Officium s. Romualdi praedicti in dicta tertia feria, licet non impedita, in eadem occurrentibus aliis Officiis duplicibus et semiduplicibus translatis?

Et S. eadem R. C. respondit: „Affirmative.“

n. 3557 die 8. Maii 1700.

In tota Congr. Camaldul. celebrentur duae festivitates S. P. Romualdi, nempe translationis sui Corp. 7. Febr. et Dormitionis in Domino 19. Junii; dubitatur: an sub praecepto teneantur PP. colere utrumque festum, atque si ad unum tantum extendatur haec obligatio, quale illud debeat esse, Translationis aut Dormitionis, qualeve celebrandum cum octava?

S. C. resp.: Festum s. Romualdi esse in die Dormitionis in Domino et hoc tantum celebrandum esse cum octava. n. 4136 ad 6 die 19. Jan. 1743.

RORATE.

Vd.: *Missae vot. de B. V. M. in Adventu*; *Expos. SSmi in Rorate.*

ROSA AUREA.

1) Benedictionis antiquitas et sensus mysticus.

Benedictus PP. XIV.

Quarta vertentis Quadragesimae Dominica, quae nuper praecessit, quaque festivus Introitus: *Laetare Hierusalem* ab Ecclesia Sancta cantatur, Nos ex Praedecessorum nostrorum more et instituto solemnem rosae aureae benedictionem in aula paramentorum nuncupata confecimus; quam quidem sacram ritus celebritatem in Ecclesia sancte Crucis in Hierusalem peragere Summis olim Pontificibus in more positum fuisse, ab Abbate Befuzio in

ejusdem *Basilicae historia cap. 20.* demonstratur: sed quum hujusmodi Caeremoniae in eadem Ecclesia habendae consuetudo per illud temporis spatium, quo Romani Pontifices Avenione Sedem habuerunt, intermissa fuisset, ex eo factum esse idem auctor subjungit, ut, postquam Romam remigrarunt, eum Pontifices morem retinuerint, ut eandem benedictionem in aula paramentorum conficerent, non secus ac olim, quum Avenione essent, facere eisdem solemne fuerat.

Et Nos igitur sacram hanc Caeremoniam in memorata paramentorum aula peregrimus; consuetae nimirum preces a Nobis recitatae fuerunt, tum rosa aurea balsamo inuncta, contrito odorifero musco perfusa, thure adolita et aqua benedicta a Nobis aspersa fuit; quae omnia in libro Rituum ecclesiasticorum sive sacrarum Caeremoniarum Ecclesiae Romanae praescribuntur, cujus libri auctor Christophorus Marcellus Corcyrensis Archiepiscopus vulgo reputatur. Hoc solum discrimen in ea, quae a Nobis peracta est, Caeremonia intercessit, quod, cum in memorato libro habeatur, Pontificem a paramentorum aula ad capellam procedentem sinistra manu rosam gestare, altera vero populo benedicere: *Manu sinistra rosam gestans et dextera benedicens progreditur ad capellam*: Nos ab aula quidem in capellam processimus, sacris Missae solemnibus interfuimus et, ut super altari rosa collocaretur, effecimus; at vero dum iter ad capellam habuimus, minime illud servavimus, ut rosam sinistra manu gestarem, dextera vero benediceremus, sed eandem rosam uni ex Clericis camerae apostolicae, qui praebant, gestandam commisimus, quoniam, cum ab aliquo tempore mos invaluerit, ut rosa aurea post benedictionem super nobili ac magnifici basi constituatur, neminem, viribus

quantumvis firmis, reperire est, qui sinistra manu valeat eandem gestare ac dextera benedicere, cum ad ipsam sustinendam ambarum manuum auxilio opus sit.

In eodem praeterea Caeremoniarum Ecclesiae Romanae libro, qui supra citatus est, subjungitur, rosam auream interdum a Pontifice praesenti cuiquam principi viro dono dari, interdum autem ad absentem transmitti. Cum noster Pontifex Alexander V. anno 1410 Bononia transiret, ubi diem etiam supremum obiit, rosae aureae benedictionem in Ecclesia s. Petronii peregit eamque Marchioni Nicolao Estensi, qui praesens ibidem aderat, dono dedit quem admodum Sigonius in *suo de Episcopis Bononiensibus libro*, Masinus in *Bononia perlustrata*, Alidosius in eo, quem conscripsit, libro *de Summis Pontificibus, Cardinalibus, Archiepiscopis et Episcopis Bononiensibus* et Celsus Faleoni in *monumentis historicis Ecclesiae Bononiensis*, testantur.

Quo tempore Nos a felicis recordationis praedecessore nostro Clemente Papa XI. in advocatorum Sacri Consistorii Collegium adscripti fuimus, Carolus Chartarius, cujus nomen inter eruditos viros satis notum est, Collegii ejusdem Decanus erat. Inter varia autem, quae supersunt opera ab eodem Carolo conscripta, opus extat, quod *de rosa aurea* inscriptum est: in quo Caeremoniae hujus originem investigavit, iis tamen monumentis innixus, quorum id temporis notitia habebatur. Illud autem eo in opere praecipuum est, quod rite et exacte confectus catalogus ibidem habetur summorum principum, regum, reginarum atque illustrium tum virorum tum foeminarum ac postremo etiam Ecclesiarum, ad quas a SS. Pontificibus rosae aureae munus transmissum est. Inter alias vero Ecclesias, quibus praedictum donum impertitum esse memo-